

РЕШЕНИЕ

№ 4390

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **14118** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 29, ал. 6 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /ЗДРДОПБГДСРСБНА/.

Образувано е по жалба на К. Н. Х., от [населено място], [улица], против Решение № 2-1763/25.11.2019 г. на Комисията за разкриване на документите, с което е установена и обявена принадлежност на български граждани към ДС и РС на БНА. Твърдението в жалбата е, че същото е нищожно, по съображения изложени в жалбата и по същество. Ответната страна, редовно призована чрез представител в съдебно заседание-юриск.М. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от надлежна страна, поради което се явява допустима за разглеждане.

Съдът след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство пред Комисията за разкриване на документите и обявяване принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българска народна армия /Комисията/ е образувано във

връзка проверка на лицата по чл. 9, т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА- лица, които са посочени като длъжници или са били членове на управителен или контролен съвет на предприятие, посочено като длъжник в бюлетина по чл. 3 ал. 2 от ЗИОНК за периода от отпускане на кредита до 25.11.1997г. Правното основание за обявяване на принадлежност е чл. 26 ал. 1 т. 4 от Закона. Проверени са 72 лица – длъжници на А. за суми над 1 милион неденоминирани лева, като 2 лица не подлежат на проверка по силата на чл. 26, ал. 4 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

От представените с преписката картони обр. 6 / л. 21-114 от преписката/, рег. дневник-1 брой, писмо вх. № 1013/27.02.1990г за унищожаване на материалите на “ Р. ”, доклад на МВР, рег. № РВ202009-001-05/01-08-I-195/24.01.2008г, снемане от оперативен отчет-1990г е видно, че жалбоподателят К. Х. бил регистриран като съдържател на явочна квартира на 25.03.1976 г. Структурите, в които е осъществявано сътрудничество – ДС, управление VI-II. Псевдоним Р..Х. е бил едноличен собственик и управител на фирма- длъжник И. 90 Е. [населено място].

По делото са приложени писмени доказателства, от които е видно, че с Решение № 25/12.02.2008 г.-министър председатели, заместник министър председатели, министри и заместник министри е установена и обявена принадлежност към органите по чл. 1 от Закона на жалбоподателя К. Н. Х.. Това решение на комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия не е обжалвано и е влязло в сила. Повторно обявяване принадлежност към органите по чл. 1 от закона е постановено и с решение № 2-87/10.10.2012г-Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

С оспореното в настоящето съдебно производство Решение № 2-1763/25.11.2019 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, в частта относно К. Н. Х. е обявена установената с Решение № 25/12.02.2008 г. и с решение № 2-87/10.10.2012г принадлежност на лицето към органите по чл. 1 от закона, в качеството му на съдържател на явочна квартира Р. за пореден път, с оглед на посочените по-горе писмени доказателства.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на Административен съд – София град, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща правен интерес да оспори същата, като неин адресат, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, която по силата на чл. 29, ал. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е оправомощения от закона административен орган да извършва обявяването на принадлежност на лице, заемащо публична длъжност към органите по чл. 3, ал. 1, т. 14 - т. 26 от същия закон.

При издаването му е спазена предписаната от закона писмена форма и актът има съдържанието по чл. 29, ал. 2, т. 2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Решението е подписано от всички членове на Комисията, които са участвали в заседанието ѝ /председател,

секретар и четирима членове/.

Спазени са и процесуалните правила по чл. 26, ал. 1, т. 2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Съгласно цитираната разпоредба установяване на принадлежност към органите по чл. 1 е задължително за лица, заемали или заемащи публични длъжности, както и извършвали или извършващи публични дейности от 10 ноември 1989 година до извършването на проверката.

Решението в частта, с която е обявена принадлежност на жалбоподателя не съответства на материалния закон.

Видно от съдържанието на оспореното решение, че комисията след като е проучила и обсъдила наличните материали е обявила "установената и обявена с Решение № 25/12.02.2008 г. и с решение № 2-87/10.10.2012г -принадлежност към органите по чл. 3 от Закона на К. Н. Х.. Тези решения на комисията от 2008 и от 2012 г. няма данни да са оспорени по съдебен ред,поради което и следва да се приеме,че са влезли в сила. Тук е мястото да се отбележи, че в преписката, представена по делото не се съдържат нови писмени доказателства, различни от представените такива от момента на постановяване на решението от 2008 и 2012 г. на административния орган,а на практика с оглед мотивите на решението понастоящем,че материалите по оперативното дело Р. са били унищожени през 1990г,не са представени нови доказателства, т. е. постановеното решение № 2-1763/25.11.2019 г., предмет на съдебен контрол в настоящото производство, почива на същите факти и обстоятелства, на които се базира и Решение № 25/12.02.2008 г. и с решение № 2-87/10.10.2012г на КРДОПБГДСРСБНА.

Следователно по отношение установяването и обявяването на принадлежността на настоящия жалбоподател към органите по чл. 1 от Закона въз основа на същите документи по чл. 25, ал. 1, т. 3 от Закона и в същото качество на вербувания – съдържател на явочна квартира Р. КРДОПБГДСРСБНА се е произнесла вече веднъж преди постановяване на оспореното решение, предмет на проверка за законосъобразност в настоящото съдебно производство, което е трето по поред.

Комисията има правомощието да постанови второ решение по отношение едно и също физическо лице, независимо от това в какво качество по смисъла на чл. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА същото е обследвано, единствено и само в хипотезата на чл. 28 - когато се появят нови доказателства за принадлежност към органите по чл. 1 на лица, за които вече се е произнесла.Това не следва и от новата редакция на чл.28 от закона- обнародвана ДВ бр.43/2022г в сила от 10.06.2022г,доколкото в новата редакция комисията има право да обявява повторно принадлежност на лицата независимо от наличието на предходни проверки,но само при установяването на нови доказателства-а такива както се каза по горе не са налични такива.

Конкретният случай не е такъв. Принадлежността на жалбоподателя е установена и обявена въз основа на едни и същи доказателства, в едни и същи служби и в едно и също качество. Както документите, така и установяването са идентични с посочените по горе две решения на Комисията.

Съгласно Тълкувателно решение № 12/09.12.2021 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия няма материална компетентност (извън случаите по чл. 28 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани

към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия) да се произнася с второ и последващи решения с диспозитив "обявява установената и обявена принадлежност" към органите по чл. 1 от същия закон за конкретно лице, при липсата на нови доказателства, за което вече с влязло в сила нейно решение е установена и обявена такава, предвид императивната разпоредба на чл. 26 от същия закон. В тълкувателното решение, което е задължително за административните органи и за съдилищата, е прието, че Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби към Българската народна армия, не е оправомощена да се произнесе с второ и последващи решения спрямо същите лица, чиято принадлежност към Държавна сигурност или разузнавателните служби на Българската народна армия вече е обявила, ако не са налице нови доказателства./решение №5685/10.06.2022г по адм. Дело № 3552/2020г на ВАС III отд./

С оглед на горното съдът намира, че Комисията по ЗДРДОПБГДСРСБНА не разполага с материалноправна компетентност да се произнесе с второ решение, обявяващо същата принадлежност към органите по чл. 1 на база същите доказателства.

В оспореното решение посочените документи, въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1, са идентични с тези, въз основа на които са взети Решение № 25/12.02.2008 г. и с решение № 2-87/10.10.2012г на Комисията, което не е оспорено и стабилитетът на административния акт, в обективните си и субективни предели, прави нищожно всяко последващо произнасяне на Комисията.

В резултат на това жалбата се явява основателна и обжалваното решение на Комисията следва да бъде обявявано за нищожно.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО по жалбата на К. Н. Х., от [населено място], [улица], Решение № 2-1763/25.11.2019 г. на Комисията за разкриване на документите, с което е установена и обявена принадлежност на български граждани към ДС и РС на БНА.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: